

ABDULLAH AĞAR

İŞİD ve İRAK

Beled el-nifak vel şikak!

İkiyüzlülüğün ve düşmanca ayrılığın diyarı! HZ. ALİ

Remzi Kitabevi

ABDULLAH AĞAR 1967'de Ankara'da doğdu. 1989 yılında Kara Harp Okulu'ndan Piyade Teğmen olarak mezun oldu.

Özel kura çekerek "komando", sonra da Özel Kuvvetler'de tim komutanı oldu. İlk kıt'ası Bolu Komando Tugayı'na ayak basar basmaz Güneydoğu'ya, Güneydoğu'ya vardığı ilk gece de ilk operasyonuna çıktı. Tim, takım ve bölük komutanı olarak görev yaptığı, Bolu Komando Tugayı'nın, Özel Kuvvetler'in ve Kayseri Hava İndirme Tugayı'nın kışlalarını hemen hiç görmedi.

Terörün tüm yoğunluğuyla yaşandığı bu dönemde, Güneydoğu'nun ve Irak'ın dağlarında geçen altı yılın ardından artık dağdan inerken Irak'ta yediği kurşunlarla belinde oluşan bir nişan, komutanlığını yaptığı birliklerden de 11 şehit ve 25 gazisi vardı.

Bu döneme dair, "Üstün Cesaret ve Feragat ile Harekât Beratları" sahibidir.

2010 yılında, kamu ve özel sektöre, "güvenlik konularında danışmanlık" yapmak üzere tekrar Irak'a gitti. 2010-2014 yılları arasında bu ülkede kaldı.

Bu dönemde Irak'ın işgaline, mezhep, aşiret ve tarikatlara, mezhep savaşına ve başta IŞİD olmak üzere terör, direniş, silahlı ve paramiliter örgütlerin yapısına dair araştırmalar ve gözlemler yaptı.

Bağdat merkez olmak üzere tartışmalı bölgelere (Tamim-Kerkük, Ninova-Musul ve Telafer, Selahaddin-Tikrit-Tuzhurmatu, Diyala-Bakuba), Şiiliğin kalpgâhları Necef ve Kerbela'ya, Kürt Bölgesi'ne (IKYY) ve Irak'ın diğer şehirlerine pek çok seyahati oldu.

Yazarın kitapları

5. *Tim "Güneş Doğsun İsteriz"* (16. basım, 2008)

Ölüm Dağları Bekler "Cudi Dağı" (4. basım, 2008)

Türk Komandoları "Kuzey Irak" (10. basım, 2008)

Toprak Mehmet'e Susamışsa "Ülkem Bayrağım Onurum" (4. basım, 2008)

Baskın "Biz Bu Dağların Erleri" (3. basım, 2009)

abdullahagar@gmail.com

abdullahagar@hotmail.com

ABDULLAH AĞAR

IŞİD VE IRAK

Beled el-nifak vel şikak!

*İkiyüzlülüğün ve düşmanca
ayrılığın diyarı! –Hz. Ali*

Remzi Kitabevi

İŞİD VE İRAK / Abdullah Ağar

© Remzi Kitabevi, 2015

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Eylül Duru

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1668-1

BİRİNCİ BASIM: Nisan 2015

Kitabın basımı 5000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, MATSİT

4. Cad. No: 77, Bağcılar-İstanbul, Tel (212) 629 0615

Sertifika no: 12068

Irak'ın masum insanlarına...

Bu kitap, 2010-2014 yıllarında Irak'ta
yaşayarak elde edilen bilgi, gözlem, tecrübe ve
araştırmalarla, 2013-2015 yıllarında Bağdat ve
Ankara'da kaleme alınmıştır.

Önsöz

Abdullah Ağar... Türk subayı deyince aklıma ilk gelen isim!

Hayatı bu vatan için çarpışarak geçti. Besler-Dereeler, Gabar, Cudi ve Kuzey Irak'tayken Özel Kuvvetler'de ve komando tugaylarında tim ve bölük komutanıydı. Beline üç kurşun yedi, durmadı, bu topraklar için savaşmaya devam etti. Komutanlığını yaptığı birliklerde nice yiğitler kollarında can verdi, kendisi gibi nicesi gazi oldu. Böyle bir yaşam böylesi bir üslupla birleşince, ortaya pek alışık olmadığımız eserler çıkıyor. *5. Tim, Ölüm Dağları Bekler, Toprak Mehmet'e Susamışsa'yı* okuyanla okumayan bir değıldir!

Öyle sulugöz biri değılim ama bu kitapları katıla katıla ağlamadan okumak mümkün değıldi. Ve ne zaman gücümün zorlandığını hissetsem, bu kitaplar bana son nefesime kadar mücadeleye devam için yemin ettirdi...

Attilâ İlhan, Abdullah için, "O zamanımızın Fakir Baykurt'u," demişti. "Üslubu Allah vergisi..."

IŞİD ve IRAK (Beled el-nifak vel şikak!) uzun bir aradan sonra gelen 6. kitabı... Abdullah son dört yılını en kanlı etnik ve mezhep çatışmalarının yaşandığı, dünyanın en acımasız işgal ve saldırısına maruz kalan Irak'ta geçirdi. Kan coğrafyasında, Türk elçiliğinde güvenliğe dair görev aldı ve her yönden gözlemlerini, mükemmel üslubuyla kalıcı yaptı: İkiyüzlülük ve düşmanca ayrılıkların arasında bir masal ülkesiydi Irak!

Hayatının önemli bir bölümünde Irak dağlarındaydı. 2010'dan 2014'e kadar olan biteni de Bağdat'ın, Musul'un, Kerkük'ün, Süleymaniye'nin, Erbil'in, Necef ve Kerbela'nın sokaklarında izledi. Irak halkını felç eden sistemi gözledi ve yazdı.

Her gün ölen bir halkın bilinmezlikle boğuşmasını böylesi ayrıntılı bir gözlemlerle ortaya koyan olmadı. Bir milletin kendini yavaş yavaş gömmesinin ne demek olduğunu kimse böyle kaleme alamadı.

IŞİD gibi küresel maşaların evveliyatını, Şii ve Sünni aşiretleri ve silahlı unsurları, bölgenin en mağdur ve en bölünmüş unsuru Türkmenleri ve sancılarını bize anlattı. Malum Irak, "beled el-nifak vel şikak"tı! Ayrılıklar ve yarılmaların diyarı!

Binlerce yılın hikâyesini gözlerinde taşıyan kadınlar, adamlar, çocuklar gördü. “Ofli Kâzım Dede” ile nefes aldı, Hıdır’la “bomba kardeşi” oldu, Ubeydi şeyhiyle konuştu...

Türkmen güvenlik şirketinin arkasında Kerküklü bir Kürt ve İngilizler vardı. 60’tan fazla Sünni, 20’den fazla Şii silahlı örgüt savaş alanındaydı. Ortalık çeşitli mezhep ve meşreplere mensup tarikat ve aşiretlerden geçilmiyordu.

Amerikalı da, İngiliz de paravan örgütleriyle ortalığı kana bulamayı beceriyordu. Bunu Allah’la aldatarak, uyuşturucuyu dayayarak, yeşil dolarların cazibesıyla kandırarak, hainler ordusu kurarak ve geri kalanı bombalayarak beceriyordu.

İŞİD’in kerrakesi konusunda önemli bilgilere haiz bu kitap... 2001’de “Cemaat el Tevhid vel-Cihad” adıyla sahneye çıktığını yazıyor Açar. Ve bir de belge sunuyor. Irak istihbaratına ait bu belgede, Barzani ile İsrail istihbaratının “İŞİD’i kurma kararı aldığı”nın tespit edildiği görülüyor. 18 Eylül 2001’de, yani 11 Eylül’den bir hafta sonra, en yüksek gizlilikle rapor haline getirilen bu belge gerçekten çok ilginç!

Yıllar içinde bugün bölgeyi tarumar eden ve efendilerine fırsatlar sunan bu kan örgütü çeşitli adlarla sahneye çıkıyor: 2004’te Irak El Kaidesi, 2006’da Irak İslam Devleti, 2013’te Irak ve Şam İslam Devleti. Son ismi: İslam Devleti.

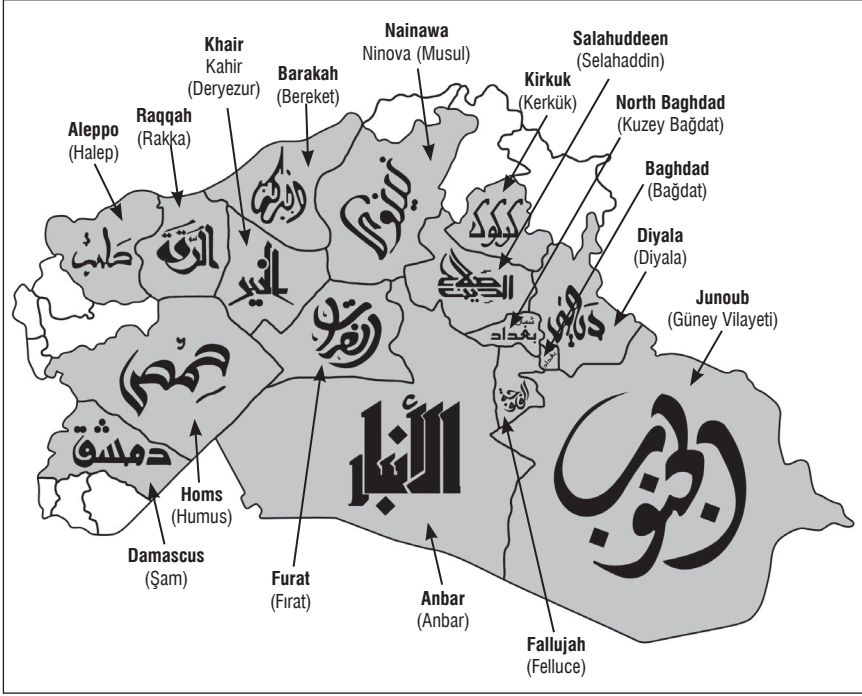
Ekliyor Abdullah: “Herhalde bundan sonraki ismi United States of Islamic olur. Yani Birleşik İslam Devletleri!”

Kan coğrafyasında geçirdiği dört koca yıl Abdullah’ın... Önemli bilgileri gözlemleriyle harmanlamış ve koca kitabı kendi üslubuyla bir nefeste okunur hale getirmiş... Kitabın beni en çok etkileyen yerlerinden biri, Irak televizyonunda yayınlanan “kamu spotu”nu anlattığı bölümdü. 5-6 yaşındaki çocukların sabah karanlığında kalkıp, oyuncaklarından yaptıkları araç altı arama aynasıyla, babalarının arabalarında bomba aramaları... Okurken bu bölümün Irak’ın bugününün özeti olduğunu anlayacaksınız.

Eline sağlık Abdullah Açar... Bu vatanın has evladı... Ödün vermeyeceğinden emin olduğum insanlardan biri... Vatan için savaştın, gazi oldun, vatan için yazıyor aydınlatıyorsun... Başımızın üstündesin. Umarım nice eserlerle gerçeğe ayna olursun, kardeşim.

İçindekiler

Önsöz, 7	
GİRİŞ.....	11
I: Babagürdür	44
II: Bahtsız Bedeviler	80
III: Seyyare, Teyyare, Amudi Teyyare.....	109
IV: Aşiretler, Tarikatler, Şeyhler, Hayaletler	152
V: Vurulduk!.....	195
VI: Maç Başlıyor	218
VII: İŞİD ve Diğerleri.....	254
VIII: Müteferrika.....	277
IX: Sürüye Çekilen Kurtlar.....	310
X: Irak'ın Kanlı Masalları	357
XI: Türkmenler.....	391
XII: İŞİD'i Kim Kurdu?	417

İŞİD'in büyük bir kısmını ele geçirmeyi başardığı Suriye ve Irak'taki birincil hedef haritası. Bu nur turpunun (!) küçüğü. Turpun büyüğü, çok daha başka şekillerde arkadan gelecek.

GİRİŞ

Yolculuk

Ocak ayının ilk günleri.

Sene 2010.

Sabahın 5'i.

Biri sırtımda, üç koca çantayla boğuşa boğuşa kapıdan çıkıyorum.

Yüzüme çarpan, kar taneleriyle nemli bir ayaz.

Çocukluğumda Ankara'nın ayazı kuru ve sert olurdu. Şimdiki soğuk ve ıslak.

Sırtımdaki giysiler, ne Ankara'nın nemli soğuşuna göre, ne de gideceğim şehrin çöl sıcağına. İkisinin arasında bir yerde. Siyah bir deri ceket, içinde gömlek ve gerekirse çıkartırım diye düşünülmüş bir kazak.

İçim ise şimdiden üşümeye başladı.

Bağdat'ta parkaya ya da kabana ihtiyacım olmayacağını söylemişlerdi de Ankara'nın bu sabah bu kadar soğuk olacağını söylememişlerdi.

Şimdi üstüme yağan kar ise, tam bir sulusepken.

Sadece hava değil, gönül dünyam da öyle. İçime yağıp duran da tam bir sulusepken.

Oysa içimin sıcaklığı, havanın aksine ateş gibi.

"Yavruları uyandırmayalım," demiştik, ama onlar çoktan evin balkonuna çıkmışlar, el sallıyorlar.

Balkonun betonu soğuk ve ıslak.

Onların ayakları da, yüzde yüz çıplak!

* * *

Uçağı kaçırma korkusundan üç saat evvelden yola çıktık. Uçak sabahın 8'inde kalkacak. Gündüz tıkiş tepiş olan Ankara'nın İstanbul yolu, şehrin dışına doğru ıgıl ıgıl, ıslak, ıssız ve ketum bir sessizlik içinde.

Lastikler, yol üstüne geceden beri yağan ıslak karı hızla yararken, hışırdayıp duruyor. Karanlığa çöreklenmiş bu rutin ses, aracın içindeki sessizliği daha çarpıcı hale getiriyor.

Kimse konuşmuyor.

Beş kişiyiz. Anamla babam, aracı süren kız kardeşim, eşim ve ben.

Yaşlı anamla atamın gelmelerini istememiştim. Hep kahrımı çekmiş, seksenine dayanmış bu iki koca insanın, yeni bir hüznün başlangıcında, arkamdan öylece bakıp kalmalarını istememiştim. Yıllarca onları bekletmiştim ve bir kez daha onları bekletip duracağım yollara gidiyordum.

Gelmemeyi kabul etmemişler, son ana kadar bırakmak istememişlerdi.

Sadece bu mu?

Anamla babam, gitmemi hiç istemiyorlardı. Beni ikna edemeyince, eşime sardırılmışlar, anam eşime kaç kere, “Oğlanın önüne gerili kal, gitmesin!” demişti.

Askeri üsse saat 6’dan önce varma amacındayız. Yoksa kapıdan bile sokmayacaklar.

Yol, gecenin son deminde böylece akıp giderken, başka zaman olsa çok daha dingin, huzurlu hatta keyifli bile gelebilirdi. Oysa benim halim bunlarla bir türlü örtüşmüyor, örtüşemiyor. Heyecanlara, bilinmezlere, kaygılarla korkulara, hatta adı konulamayan içi tehdit dolu kurgulara bel vermiş içimde, kendi kendine estirip duruyor.

Zira bu yolun sonunda Bağdat var.

Yanlış hesapların döndüğü, onun gibi diyarların olmadığı ya da artık bizim öyle zannetmek istediğimiz, işgal altındaki Bağdat.

Dahası koca bir Irak var.

Bunları söylemek ise sadece dilime kolay.

Gönlümün esip durmasına neden olanlar bunlardan biraz (!) fazla.

Hatta bütün hayatıma damgasını vuracak kadar.

Nasıl vurmasın?

Adı Irak olan bu yer, benim için hep mücadele, acı, çatışma, ölüm olup yıllarca üstüme yağdı. Ruhumda nasıl ve ne kadar derin olduğunu kendimin dahi bilemediği kara kara delikler açtı. Sadece yaşadıklarımla değil, yaşayacak olduklarımla da sinsi bir bağ kurdu. Ve yazgının yeni bir çağrısıyla, daha şimdiden gönlümün tam ortasına tekrar kuruldu.

Bilinmezlerle doludur benim Irak’ım...

Ve hep öyle kalmıştır.

Kimi aylar boyu sınırın mayınlı dağlarından, kimi aylar boyu Cudi’nin baskın veren zirvelerinden, kimi aylar boyu Besler’in sidikli meşe dipplerinden, kimi aylar boyunca da Gabar’ın aynasından, meşum kokurdanlarından Irak’ın dağlarına bakıp kalakalmışlığım vardır. Bir de o dağların karanlık kuytularında, zifiri karanlığın gölge oyunlarında, kimi kere de

yıldız yakamozlarında; bilinmezliği, kaygıları, fitnenin kol gezen aymazlığını hissedip durmuşluğum vardır.

Kimi zaman da?

Kimi zaman da terör fitnesinin kol gezdiği o Irak dağlarına, o dağların içinden bakmışlığım, en uçlarına kadar gitmişliğim, o uçlardan gözün görebildiği her yerdeki uçsuz bucaksız çöllere, çöllerin üstünü kaplamış kum buhurdanlarına bakmışlığım vardır.

Kısaca... Hayatımın, gençliğimin, heyecanımın altı yılını Irak'ın ve güneydoğunun dağlarında bırakmışlığım vardır.

Şimdi de o dağlardan bakıp durduğum o çöllerde, o dağlara bakıp duracaktım.

Acaba görebilecek miydim?

Hissettiğin Hissi Hissettiğini Hissettiğin An Hissettiğin His Aşktır

Ben, bölücülükle mücadele adına Irak dağlarında vurulmuş, eski bir Türk subayıyım.

Terör illetinin vicık vicık ayaklarımıza dolandığı ve ülkemizi dibine çekmeye çalıştığı 90'lı yıllarda, Türk ordusunun Irak'ın kuzeyine yaptığı operasyonlarda tim ve bölük komutanlığı yaptım.

Doğma büyüme Ankaralıyım.

Ankara'dan sonra en çok yaşadığım şehir ise Şırnak...

"Şırnak'ın içinden misiniz?" diye sorarsanız...

Hayır, dışındamım. Terörün Paris'inde on gün kalmışlığım yoktur.

O nedenle Gabar'da, Cudi'de, Besler-Dereler'de döküp durduğum incilerimin bir kısmını da Irak'ın dağlarında bırakmışlığım vardır.

Tabii kandandır o inciler.

Candan.

Geçip, bir daha kesinlikle gelmeyecek zamandır.

Hoş, aslında hepsi ruhtandır.

Ruhun ayakta kalması zordu o meşum karanlıklarda.

Irak'ın adı konmamış o dağlarında da bilmem ne kadar çatışmaya girmiştik.

Özel kuvvetlerin, komando tugayların önden giderliğiyle, tehdide burnunu ilk sokarlığıyla giriverdiğimiz çatışmaları, rakamlarla mı, atılan ya da yenen mermilerle mi, yoksa içinde yaşadığımız zamanın tehdide dayalı aralıklarıyla mı ölçülebileceğini hiçbir zaman bilemedim.

Irak'ın dağlarında, kendi dağlarımızla kıyaslanmayacak acıları yaşa-

dım, toprağa şehit bıraktım, geriye gazi gönderdim. O dağlarda kendi dağlarımızda arayıp da bulamadığımız teröristleri, azgın ve hoyrat bir cüretle karşımızda buluyorduk. Irak'a özgü bir arsızlıkla üzerimize geliyorlardı. Ve çıktığımız bu maçlar, alışlageldik ama hiçbir zaman alışamadığımız sonuçları da beraberinde getiriyordu.

Bunlardan kendi payıma düşen de, belime yediğim kalleşin kaleşinden⁽¹⁾ üç kurşun oldu. Arka çaprazımdan vurdu beni. Tabii basıp da patlatamadığım mayını, uçup da belimi kıramadığım uçurumu, yiyip de kendimi vurduramadığım onca roket ve mermiyi saymazsam!

Ha bir de, ruhumda açılan gedik, delik, deşik ve kokurdanlarım var. İşte benim Irak'a tekrar giderken hissettiklerimin kısa özeti bu.

Bildiğim bir şey daha var.

Irak'ın ben de bıraktıklarıyla, ta o günlerden kalan bir hüküm...

Bu topraklar Türkiye ve Irak için "ortak bir gelecek" demek. "Beka" demek... Birbirlerini sevmeseler bile, sevmek zorunda kalacakları görücü usulü bir "aşk" demek. "Kader" demek. Beraber yaşamak istenmese bile beraber yaşamak zorunda kalınacak bir kader.

Benim için ise; aşkıma doğru gidilecek, uzun bir yol demek.

Üs

Havacı kamuflaje boyanmış beton mevzinin arkasında namlusu gözüken nöbetçinin haşın bakışları olmasa. Sulusepken alacakaranlığın içinden aracın başına dikiliveren havacı kamufllajlı uzun parkalı tıknaz uzman çavuş, "Açın," diye, elini cam kolu gibi çevirmese, gözyaşı destekli bu gönül burgacı, daha çok devam ederdi.

Eşim yola çıktığımızdan beri sulusepken.

Kız kardeşim ise gözyaşı şarapnelleri saçmaya hazır bir bomba. Allah'tan araba kullanıyor. Yolun sulusepken ıslaklığı ve cama bulaşıp duran sulusepken karla uğraşmasa, illa ki benim onun sulusepken gözyaşlarıyla uğraşmam gerekecek.

Anamla atamı anlatmaya zaten gerek yok. Yol boyunca dua ettiler, yol boyunca sessiz sessiz, için için ağladılar.

İşte bu halde üssün nizamiyesindeyiz.

Artık veda zamanı. Benim için bilinmezlere doğru uzanacak bir başlangıcın vedası. Onlar için ise bekleyiş ve endişenin.

Hep böyle olur zaten.

(1) AK-47 kalaşnikof.

Hayır olsun.

Bütün endişe, kaygı, korku, vesvese, özlem ve gurbete rağmen, umut var, sabır var. Bir de tüm bilinmezlerin, bilinmezlerin içindeki tüm uçurumların, sarp, dik, dar ve engebeli patikaların, bunların arasına serpiştirilmiş tüm gedik, delik ve deşiklerin karanlık kuytulukları arasında bir geçit var. Ben bilemesem bile, en karanlık beldelerin en karanlık gecelerinde, zorlu da olsa açılmış apaydınlık bir patika var.

Bu inanç demek.

Bu inanç olmasa, “hayatta Irak’a gitmem” demek.

Bu söylediklerim, gurbeti, yalnızlığı yaşayacaklar için olduğu kadar, aslında bizim için...

Bundan sonrası karla karışık karanlığın içine kaybolup giden iki stop lambası.

Bırakıp gittiler.

Onlara kalsa, beni Bağdat’a götürüp, öyle dönerlerdi.

İyi ki, havacı kamufajlı uzun parkalı tıknaz uzman çavuş vardı. İyi ki kestirip atmış, “Yolcudan başka kimse giremez” demişti. Yoksa bizim ayrılık anı, çok daha hüznü ve ıstıraplı geçebilirdi.

Böylece sulusepken bir karın altında kalakaldım bir başıma...

Normal şartlarda, duygusu yoğun ayrılığın bendeki etkisi de biraz sürebilirdi. Ancak kamufajlı uzun parkasının içindeki tıknaz uzman çavuşun, “Uçağın bulunduğu yere gidebilecek bir araç olmadığına,” dair yaptığı acımasız vurgu, beni kendime getiriverdi.

Böylece kendimi hummalı bir cebelleşmenin içinde buluvermem gerekti.

Sırtımdaki ve iki elimdeki çantaların ağırlığı sanırım 50 kilogram kaddardı ve ne kadar uzayacağını bilmediğim bir yol, yürüdükçe daha da uzuyor gibiydi.

İyi ki bana iyilik yapmıştı tıknaz uzman çavuş.

Yolu tarif etmişti.

Sulusepken alacakaranlığın içinde “Belki bir araba geçer” hevesiyle ve “Şimdi bir de kaybol, aklın başına tam gelsin” vesvesesiyle, yol kenarındaki levhalara baka baka yarım saat kadar yürümem gerekti.

Yani ıslandım ve yoruldum bir o kadar.

“Öf be nihayet!”

Küçük terminal binasının küçük bekleme odasına kapak attım, rampaladım resmen. Bedenim ateş, giysilerim buz gibiydi. Çantaları bir tarafa attım, sırtımdakini de attıklarımın üstüne fırlattım. Sonra da parmaklarımdaki morlukları ovuştura ovuştura sıcak bir çay aramaya başladım.

Sağ olsun bizim Mehmetçik, kantinini açmış, çayını demlemiş, kâğıt bir bardağın içinde de bana doğru uzatmıştı.

İyi de, 50 kuruşum yoktu.

Onun da bozuğu yoktu.

Ufacık bir sıkıntıydı, sonucu da “Canımız sağ olsun”du.

Sonra da “uçak başı” oluncaya kadar, bekleyip durmaktı.

Uçak?

Irak’a yapılacak bu yolculuk, bildik bir yolcu uçağıyla olmayacak.

Bu bir C-130.⁽¹⁾

Askeri nakliye uçağı.

Ama bildik bir C-130 değil.

Türk yıldızlarının C-130’u.

O yüzden, aşına C-130’lar gibi koyu gri ya da kamuflajlı değil, bembeyaz. Gövdesinde Türk yıldızlarının işaretlerini taşıyor. Kırmızı bir yıldızdan çıkan üç F-5, üç çizgiden oluşan bir hilal çiziyor.

Rengiyle, yazılarıyla, amblemleriyle diğer C-130’lardan farklı olsa bile, yaşıyla diğer C-130’larla akrana.

Kuyruk numarasına bakılırsa 69 model.

“İyi,” dedim içimden. “Benden biraz küçükmüş.”

Siz bakmayın benim böyle ağladığıma. C-130’lar literatürde, dünyanın hâlâ en güvenli uçaklarından sayılır. Hoş, zaten bizim havacı teknisyenler bu uçağı, geldiği günden itibaren ellenmedik, değiştirilmedik yerini bırakmamıştır. En az dokuz kere tekrar doğmasını sağlamışlardır. Yoksa öyle böyle değil, mümkün değil uçmaz.

“Uçar de mi?”

Şöyle, uçağın kenarında iletişim kablosunu toparlayan teknisyen başcavuşa gözcüyle bakıyorum.

Gayet rahat, biraz üşümüş sadece.

“Eh... O rahatsa benim için de sorun yok,” diye düşünüyorum.

Sonuçta, yaşanacak yeni bir C-130 anısıyla, eski C-130 hatıralarımın

(1) C-130 Hercules: 29.79 metre uzunluk, 11.66 metre yükseklik, 40.41 metre kanat genişliği, 34.430 kilogram boş ağırlık, 79.380 kilogram azami ağırlık, 18.032 beygir gücünde 4 motor, azami hızı 620 kilometre/s, seyirüsefer hızı 555 kilometre/s... Tipik yükü 4 bin kilometre yüksüz ve azami yakıtla 7.900 kilometre menzili olan, ilk uçuşu 1954’te gerçekleştirilen ve hâlâ dünyanın en güvenli uçaklarından kabul edilen, Amerikan menşei orta sınıf taktik nakliye uçağı.

bozulmasını istemiyorum. Özellikle de: “Fıttırmişken fıttırtıran fukara tükümüğü olma hatıralarını!”

Irak’a gideceğime ya da Irak’a külüstür bir C-130’la gideceğime yanmak dururken, fıttırmişken fıttırtıran fukara tükümüğü olduğumuz günler aklıma geldi ya, gayet gayri tabii, bu anıların neden olduğu tebessümlü düşüncelerle, acı acı sırttığımı fark ettim.

Hemen sonra toparlamaya çalıştım ya, çok olmadı sanki... Kendini uçağa binme telaşına kaptırılmış insanların, bendeki bu fukara tükümüğü gülüşünü yakalayıp, daha en baştan hakkımda nahoş bir kanaate sahip olabilecekleri kaygısı da çok etkili olmadı.

Zıtlıkları içinde barındıran biz kafası kırıklara özgü bir hal bu.

Hani alışılmış da kudurmuş, sonra da hiç unutulamamışlar arasına katılmış bir şey.

Yürüyüşümü gayri ihtiyari değiştirip, paraşütünün kamburuyla toşbağaya dönmüş Ninja komando edasıyla, apış arasındaki ölümüne sıkıştırılmış paraşüt kolonları nedeniyle canı fena halde yanan paytak ördek yavrusu yürüyüşüne geçip, uçağın kapısına doğru yanaşmam, belki de sırf bu yüzden.

Şimdi gerçekten uçak başındayım.

Büyük bir iştahla, geçmişte hep yaptığımız gibi, sesinde sesimizi duyuramadığımız her biri 4 bin bilmem kaç beygirlik motorların çevirdiği devasa pervanelerin rüzgârına karşı kollarımı açıyorum.

Unutmadan söyleyeyim.

Bu pervaneler, ayaklarınla, beden açınla yere iyi tutunmazsan, kapınıp beden alanını daraltmazsan, kümesine tilki dalmış tavuk gibi uçuşturur adamı.

Yok be ya, daha o kadar güçlü çalışmıyorlar.

İşte buracıkta “fukara tükümüğü” olduğumuz günleri bir kez daha, biraz olsun yaşıyorum.

Sizlere de anlatayım.

C-130’lardan yapılan paraşüt atlayışları, küçük uçak ya da helikopter atlayışlarından birazcık farklıdır. Uçağın havadaki hızı ve homurdanıp duran 20 bine yakın beygir gücünün dört pervane üzerinden neden olduğu rüzgâr anforları, C-130’dan atlama gafleti göstermiş paraşütçüde ne yağmur damlası pozisyonu bırakır, ne de kanat tutarcasına atlama uyanıklığı.

Havaya yapıştırır insanı C-130’lar, fukara tükümüğü gibi...

Sonra da boynu kolonlarına sıkışmış ebelek gübelek bir şebelek mi olursun, ayakların mı başına değer, yoksa kendi kışına bir tekme mi atarsın bilmem gayri...

Irak'ın dağlarında yaralanmış olan Abdullah Ağar, şimdi IŞİD ve Irak'ı yazdı!

Herkesin masa başında öğrendikleriyle anlamaya ve anlatmaya kalktığı IŞİD ve Irak'ı, Abdullah Ağar yaşayarak, görerek, hissederek, acısını ve kahrını çekerek yazdı.

Terörle mücadelede komando tugaylarında, Özel Kuvvetler'de görev yapan, sayısız çatışmaya giren ve Irak dağlarında belinden üç kurşunla yaralanan Abdullah Ağar, tam 4 yıl, 1 gün, 7 saat, terör ateşinin her gün kasıp kavurduğu, kızılca kıyametin koptuğu Irak'ta, Bağdat'ta yaşadı. Onlarca kez, Ninova-Musul-Telafer'e, Tamim-Kerkük'e, Selahaddin'e, Diyala-Bakuba'ya, Anbar'ın varoşlarına, Kürt bölgesine (Erbil, Süleymaniye, Duhok), Şiiliğin kutsal alanlarına (Necf ve Kerbela) gitti. Hem de köylerine, obalarına, mezarlarına kadar...

Onlarla yaşadı. Araştırdı, inceledi, gözlemledi ve 45 derece sıcaklık altında ölümün soğuk nefesini ensesinde hissederek olayları izledi. Sonunda da ortaya bu kitap çıktı.

Abdullah Ağar'ın sarsıcı ve etkili anlatımıyla, IŞİD ve Irak'ı bilinmeyen gerçekler ve terörle kavrulan yaşamın acı hikâyeleri eşliğinde okuyacaksınız.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1668-1

9 789751 416681

₺ 25,00